

МАРІЯ.

То је синьо.

УЧИТЕЛКА.

Е, добрѣ, драга моя, туй що вый наричате небо, је въздухътъ, който ся събира и който ся стиска горѣ високо. Вый неможете да видите атомитѣ въ странѣтъ, дѣто не је огрѣяна отъ слънце, защото тѣ сѣ много надалѣчь једни отъ другы, и много малкы; азъ обаче щѣ направѣ да излѣзне отъ тѣхъ једно голѣмо количество; тѣ тогава ще бѣдѣтъ пò-нагѣсто и вый ще гы видите.

(Учителката зима једна метла и помита одаѣтъ).

ГРОЗДАНА

Ахъ! драга пріятелко, какъвъ прахъ! немогѣ вече ясно да глѣдамъ, той мя заслѣпи.

УЧИТЕЛКА.

Вый сега видите прахътъ или атомитѣ — пощо је туй све једно — защото азъ направихъ да подигна једно голѣмо количесто отъ него, и че сичкытѣ тѣзи зърнца отъ прахътъ ся допиратъ на близо; тѣй сѣщо вый не видите въздуха, който вы обколва, защото частицытѣ му не сѣ сгѣстены једны противъ другы; но частицытѣ на въздуха ся събиратъ горѣ високо, и тогава гы видите. Щѣ ви направѣ да разберете туй, на примѣръ, като сипѣ малко вино въ једна чашѣ. Вый видите, че је твърдѣ чървено; щѣ зема једна капка съ пѣрста си и щѣ ѣ капна възъ крѣпѣтъ си. Глѣдайте, чеда мои: Туй вино възъ крѣпѣтъ ми не је толко чървено, както виното, което је въ чашѣтъ, защото въ чашѣтъ има повече количе-